

Proloog

De ochtenden zijn het zwaarst. Het plotselinge harde bonken van mijn hart steekt schril af tegen het zweverige van mijn droom. Ik voel mezelf weer. Als ik met moeite weer in slaap val, gebeurt het nog een keer. Ik probeer rustig adem te halen en wakker te worden. Door het witte licht dat van achter mijn gordijnen mijn kamer verduistert sluit ik mijn ogen automatisch. Ik knipper, mijn ogen tranen. Straks krijg ik hoofdpijn, nu ben ik alleen nog moe.

De dekens plakken aan mijn lijf, verkrampd duw ik ze weg. Ik douche me schoon, de warmte doet mijn spieren ontspannen, het trillen wordt minder. Maar als ik opdroog en afkoel in de tocht van mijn woning, voel ik het weer. Ik pak de fles, hij lag op bed. Als ik na een paar slokken nog niet kalmeer, pak ik het gouden doosje met de pammetjes van mijn nachtkastje. Twee zijn genoeg, maar ik neem er drie vandaag. Ik wacht. Ik staar naar de met lakens afgeplakte ramen, de barsten in mijn plafond. Ik voel mijn hartslag.

Ik sta op van het bed en trek wat kleren uit de kast. Mijn spijkerbroek met net iets te veel gaten, die ik zelf geknipt heb, en mijn Minnie Mouse T-shirt waar ik na jaren nog steeds gek op ben. Dan bedek ik alles met mijn dikke winterjas om naar buiten te gaan.

Mijn hakken klinken plotseling hard op de gebarsten tegels als ik de trap af ga, maar dat is misschien omdat ik mijn gehoorapparaten in heb gedaan. De benedendeur is weer kapot en staat op een kier. Op de stoep voor mijn huis liggen papieren, de wind waait zacht maar niet hard genoeg om ze omver te krijgen. Verderop liggen lege verpakkingen, blikjes, lollystokjes, sigaretten, ik moet nog ver lopen voor het grijs groen wordt, voor ik door het knielange gras langs vergeten opgebroken fietspaden kan waden. Het zand oogt grijs en stoffig, niet diepgoud en korrelig zoals het hoort te zijn – zoals Freija zegt dat het hoort te zijn. Die heeft het altijd over knisperend zand, cyaanblauwe zee, prikkende zon. Een mooie stad vol mooie mensen, helemaal perfect – in een fantasie kan alles.

Ik volg mijn benen langs de hoge galerijflats, erlangs en eronderdoor, ik ken de weg. Ik stap stevig door, gehaast zonder reden, zo loop ik altijd. Ik moet mijn lichaam zo bewegen zoals mijn ziel dat doet.

Ik heb Freija's sleutels in mijn jaszak, ik open de algemene deur en neem de lift naar zeven hoog. In de lift naar haar appartement wiebel ik van de ene voet op de andere. Maar Freija is niet thuis, weet ik. Ze is op haar werk, het duurt nog lang voor ze uitgeput thuiskomt. Het is al fijn dat ik bij binnenkomst mijn stijve jas uit kan gooien en me weer kan bewegen. Ik ga in haar lege kamer op haar bank zitten en gooi mijn sleutels op haar tafel.

Er staat een opengeschroefde fles en ik pak hem op, hoeveel pam heb ik daarnet geslikt? Ik moet uitkijken, maar ik voel me nog helemaal niet kalm worden. Ik staar naar het etiket en probeer stil te zitten. Mijn been trekt in een kort spasme, ik zucht erom in een poging tot lachen. Het opzoeken van de rust is het ontdekken van het ontbreken daarvan. Ik moet niet te low worden, ik zal straks nog naar vacatures zoeken op Freija's computer. Misschien dat er iets is voor een vertaalster met een onvoltooide opleiding. Voor iemand die haar talen vloeiend spreekt, maar niets verstaat.

De deur gaat open, ik vraag me een seconde af waarom, want Freija werkt nog. Maar als ik haar gezicht zie bedenk ik me dat het dom was iemand anders te verwachten, er is alleen maar Freija. Ze komt splendend binnen, slaat de deur dicht, zo hard dat ik ervan schrik.

'Wat is er?' vraag ik. Ze ploft naast me neer op de bank en zegt: 'Het is gebeurd.'

Even denk ik dat ze bedoelt dat een buitenlandse club de sterspeler van Ajax gekocht heeft, maar dan zou ze grotere bewegingen maken en harder praten.

'Ik ben ontslagen,' vervolgt ze, en neemt de fles uit mijn handen. 'Vervangen door een schoolverlater.'

'Kut,' reageer ik. Ik kijk naar de flessenhals tegen haar lippen. Er is maar één ding wat ik kan doen – behalve met haar meegaan een uitkering

aanvragen – en dus loop ik naar haar slaapkamer. Ik kom terug met de tas met de regenboogkleuren, die ik toen ze hem kocht, lang geleden, afschuwelijk en prachtig tegelijk noemde. Ik zet hem voor haar neer op de grond, het strandlaken zit er nog in, onaangeroerd. Van de rand moet ik het stof vegen. Freija's ogen beginnen te fonkelen. Ze heeft één blauw en één groen oog, ik weet niet welke ik mooier vind.

'Echt?' vraagt ze me.

'Het is toch nu of nooit,' vind ik, en ze knikt. Ze zet de fles aan haar mond en blijft me aankijken. Ik gluur in de tas en voel. Ik haal Freija's zwarte bikini en haar blauwe tankini uit de tas, de plastic hangertjes zitten er nog aan.

'Welke wil je mee?' vraag ik.

'Allebei,' antwoordt ze stellig. Ze pakt ze van me aan en gaat voor de spiegel staan, houdt ze één voor één voor zich.

'Als ik er nog maar in pas,' mompelt ze.

'Wat zeg je?' lach ik, maar ze herhaalt haar zin niet.

'Je hebt me wel gehoord,' zegt ze. Ze heeft gelijk, ze weet het wanneer ik iets echt niet heb verstaan en wanneer ik doe alsof. Ze staat nog geen twee meter bij me vandaan en dat is dichtbij genoeg om haar te kunnen horen, weet ze. Alles wat verder weg is dan die zone wordt vanzelf een onverstaanbare ruis, een krakende geluidsband. Als een stomme film, de beelden zonder gevoel, een stilte

die oorverdovend knerpt en schraapt. Geen aanzwellende muziek die tot tranen toe roert, geen gierende banden en explosies in een adembenemende ontsnappingsscène, geen schoten om van op te schrikken of een prachtige stem met een rafelrandje om je in het moment te zuigen. Niets.

In het zuiden praten ze harder, voller, ronder, ik droom ervan dat ik ze kan verstaan. Dat ik de palmbomen hoor ruisen in de frisse wind en de zee hoor deinen in de woeste golven. Dat ik de muziek daar, die niet zoemt maar fel is, niet alleen in mijn trillende maag opmerk. Dat niet alles verdwijnt in een monotone, onrustige ruis, maar dat ik de film beleef, dat het me raakt. Opdat ik het voel in al mijn zintuigen.

Van een film bepaal je de afloop niet zelf, maar misschien is het in het echt anders, en kunnen we de stomme film afzetten en vervangen door iets wat ons beter ligt. Iets wat ons altijd bij zal blijven, ons verrijkt, iets geheel nieuws. Iets waar we al zo lang naar hunkeren, wat kan teleurstellen, wat vreselijk mis kan gaan. Toch gaan we, het is allang besloten.

Alles verder weg dan dicht bij mij is een onbegrijpelijke wirwar, de wereld kan ik niet bevatten. Er is alleen maar Freija, al het andere is mijlenver weg – of misschien zijn wij het die ver weg zijn. Allang zijn vertrokken, naar elders, waar alles misschien heel anders is. Misschien.

Epiloog

Het vreemde is dat iedereen op het station aan ons kan zien dat dit een afscheid is. Ik voel ze naar ons kijken, als ik Manuel kus met mijn armen hangend over zijn schouders. Hij tilt me af en toe op, maar niet meer als prinses, alleen om me beter te kussen. Het regent niet, de zon schijnt.

Hij koopt een treinkaartje voor me, een retour.

‘Voor als je je bedenkt,’ mompelt hij. Hij begrijpt het niet. Hij gelooft me niet, zal nooit geloven dat ik echt van hem hou.

De trein naar Parijs komt aan, als ik instap kijk ik naar hem om. De zon schijnt laag over het overdekte perron en tekent tegen zijn rug af, hult zijn gezicht in het donker dat hem zo goed past, de diamant in zijn linkeroor flonkert kort.

Zo zal ik me hem herinneren.

Ik neem plaats in een kleine coupé, het schuifdeurtje klapt hard terug als ik binnen ben. Ik ga zitten en zet mijn tas op de grond, kijk meteen naar buiten. Daar staat Manuel, onverschillig om zich heen te kijken, of dat te veinzen, misschien. Het onregelmatige plastic van het raam trekt de fonkeling van zijn diamanten oorbel uit elkaar, maakt er een vlekkerige ster van. Dan ziet hij me en draait de weerkaatsing van me af. Hij loopt naar me toe en gebaart, ik begrijp het niet. Dan zie ik de hendel opzij van me, waarmee ik het raam open zou

kunnen schuiven. Ik schud mijn hoofd. De ruimte tussen de trein en het perron waar hij staat zou een afgrond kunnen worden, als ik hem niet zou kunnen horen. Zo kan het niet eindigen. Ik bepaal het.

Manuel staat met zijn handen in zijn zakken naar me te kijken, geluidloos. Ik kan het niet goed zien door het troebele plastic, maar volgens mij kijkt hij boos. Op zijn onbeweeglijke manier. Ik tuit mijn lippen en druk een kus op het glas. Het werkt, hij lacht, schamper, hij beweegt zijn lichaam. Hij kust me terug, door de lucht, kort. Ik blijf naar hem staren, als er straks gefloten wordt hoor ik het niet, als ze de deuren dicht doen, het kan elk moment afgelopen zijn. Ik durf zelfs niet te knipperen, mijn ogen beginnen te tranen.

Ik hoor het allemaal wel, de fluit, de deuren, het starten van de motor, en toch gaat het snel. Hij rent godzijdank niet mee met de trein, steekt alleen zijn hand op, en is in een flits verdwenen. Het lukt me niet mijn ogen los te maken van de hypnotiserende blur die de snelheid van de trein van het uitzicht maakt. Tot de trein onder de witte brug door raast, en ik plotseling ver kan kijken, over de rivier, ik knipper tegen het zonlicht dat het donkere water flakkerend reflecteert. Het schudt me wakker, ineens denk ik helder. Ik voel in mijn tas, haal mijn sleutelbos eruit en piep de twee sleutels van Freija's boven en benedendeur eraf. Ik schuif toch het raam open en het geraas van de trein wordt luider, een oorverdovende ruis. Ik steek mijn hand naar

buiten en hou een paar tellen aan voor dramatisch effect. Ik kijk naar het zilver van de sleutels en stel me voor dat zij daar is, helemaal alleen. Straks ben ik daar ook, een paar straten verderop, naast haar, maar nooit meer met haar.

Ik open mijn hand en de sleutels vallen zijwaarts naar beneden als twee oplichtende bloemblaadjes, schitterend in de paar stroken zonlicht die door de brug heen schijnen. Gauw trek ik mijn koud geworden hand naar binnen en sluit het raam. Het lawaai verstomt, de ruis is draaglijk geworden. Het is prettig, beter dan stilte. Beter dan niets.

Het uitzicht verdwijnt, we zijn van de brug af en ik zie alles weer aan me voorbij schieten, zowel beelden als geluiden onherkenbaar. Ik stop mijn sleutelbos weer terug in mijn tas, dan voel ik iets. Ik haal het notitieboekje tevoorschijn, het zit nog steeds in mijn tas. Wachtend, onaangeroerd, onbeschreven. Alsof er niets gebeurd is.

En alles nog kan.

volg Indigo Ida op twitter:
@indigo_ida

Indigo Ida

*De
Meisjes
Loos*